

SEMİH ELLİALTI
KEMİKLER
VE
KARTLAR

İlk oyun arkadaşım Ozancan Ellialtı'ya...

I. KISIM
KEMİKLER

1. Bölüm

Bir Çift Göz

“Bir maddenin tutuşma sıcaklığına ulaştığı yanma olayına *ateş* denir.”

Fötr şapkalı ihtiyar, bunları delirten bir sakinlikle söylüyordu. Bahçeye kesif bir benzin kokusu hâkimdi. Uzaktan onları izleyen *bir çift göz*, durumun ciddiyetinin farkında olduğundan gergin sessizliğini sürdürdü. Yaşlı adam ilginç işlemlerle dolu bastonunu toprağa vurarak, “Altıpatlar tabancayla, zarın altı yüzü arasında bir bağlantı olduğunu bilseydin... Bir gün bu silahın sana dönüp *ateş* edebileceğini de tahmin edebilirdin Safir. Çok üzücü,” dedi. Oturan kadın mağrur bir görüntü çiziyordu. Onu yakmakla tehdit eden ihtiyarın söyledikleri işe yaramıyor gibiydi. Ölse dahi en fazla hücreleri acı çekerdi, fikirleri değil. Bu ikiliyi uzaktan izleyen gözse, bir bütün halinde acı çekiyordu. Fikren ve bedenen. Üstelik sessiz kalmak zorundaydı. Sessizliği, onu bir pres makinesinin altındaymışçasına eziyordu.

“Haydi küvetin içine gir.”

Normalde su dolu olan küvetin içi bu sefer benzinle doluydu. İyi giyimli ihtiyar, Safir denen kadını kemiklerine kadar toz bulutuna çevirmeye niyetliydi. İhtiyar, kollarını göğsü üzerinde bilgece birleştirdi. “Dur. Küvet sefası keyifli görünebilir ama acele etme. Sen sadece ölmesi gereken bir piyon olduğun için ölüyorsun Safir. Hem idam mahkûmlarına bile son bir söz hakkı verilir, değil mi?” Bir an için alaycı tavrını terk ederek ciddileşti.

“Evet, seni dinliyorum.” Uzaktaki gözden, birazdan yanacak olan kadını söndürmeye hevesli bir damla gözyaşı süzüldü. Bu işe yaramayacaktı. Kadın son sözlerini söylemeye yeltendi.

“Gitmeli.”

İhtiyar, Safır’ın bu cümlesinin ölüme yaklaşarlarda görülen zırvalamalardan biri olduğunu düşündü. Oysa duydukları, kadının *bir çift göze* uyarısıydı. İhtiyar sigarasını yaktı. Yaşlı keçi, zipponun üstünde yalpalayan alevi söndürmeye pek niyetli değildi. Göz, bütün bu olanlara son vermek için bahçenin ortasına fırlanmayı düşündü. İhtiyarın bilgeliği, *bir çift gözü* korkutuyordu. Bu yüzden planını değiştirdi. Zaten bu manzaraya daha fazla şahit olamazdı. Kadını dinledi. Var gücüyle oradan kaçmaya başladı.

“En değerli çırağım senin saçmalıkların yüzünden gitti zaten!”

Bir çift göz oradan kaçarken, arkasından bu cümleyi işitti. Ciğerleri neredeyse yırtılacakmış gibi hissediyordu ama yine de koşmaya devam etti. Bir an için kadının çığlıklarını duydu ve duraksadı. Geriye dönüp baktığında gördüğü son şey, göğü çevreleyen ateşin tükürdüğü sis perdesiydi.

2. Bölüm

Duryodhana Kumarhanesinde Garip Bir Gün

Dünya üzerindeki birçok kumarhane, geceyi aydınlatmasıyla ünlüdür.

Duryodhana Kumarhanesi içinse bu böyle değildi. Duryodhana Kumarhanesi, sabah altıda açılır. Sadece altmış dakika süren bir oyun sonucunda paralar kazanılır yahut kaybedilir. O altmış dakika bir saniye dahi geçirilmez ve oyunda sadece zarlar kullanılır. Başka hiçbir kumar oyuncağına yer verilmez. Sadece, yeşil masanın üstünde yuvarlanıp duran ve kimin rakamı yüksekse kazandıran yahut kaybettiren zarlar...

Duryodhana bir çağrının sembolüdür. *Mahabharata* adlı Hint efsanesinde Yudhishtira'yı alt etmek isteyen Kral Duryodhana ona bir zar oyunu teklif eder. Kötü bir oyuncu olsa da zar oyununun kendisini değil, aslında sadece kazanmayı sevmektedir. Dünya üzerindeki bütün kumarhanelerin kasaları da, tıpkı Kral Duryodhana gibi kazanmayı severler. Kaybedeceklerini düşündükleri bir oyuna asla dahil olmazlar. Duryodhana'yı da, zarları da içinde olmadığınız sürece ağzınıza alamazsınız. Çünkü Duryodhana'da gizlilik esastır.

Beyaz, kumarhanedeki tek kadın olmasına karşın dışarıdan mutlu görünüyordu. Birilerinin kazanırken ya da kaybederken

ne kadar hırs yaptığını izlemek onun için oldukça öğreticiydi. İnsanların mantığa en çok ihtiyaç duyduğu anlarda duygularına yenik düşmesinin ne kadar tehlikeli olduğunu tekrar tekrar hatırlıyordu. Kumarhanede oyun oynayan adamlar çok hırs yaptıklarında ağızları kurur ve susarlardı. Beyaz'ın yüzüne dahi bakmadan elleriyle onlara bir şeyler getirmesini isterlerdi. O sırada kiminin elleri korkudan bir ağaçkakanın gagası kadar titrer, kiminki ise bıçkın bir askerin selamı kadar kaskatı olurdu.

Duryodhana'nın oyuncuları, en iyi oyunlarından sonra artık buralarda pek görünmezlerdi. Çünkü Duryodhana'da en iyi olmak, adı kumar olan bir ülkenin başkanı olmakla eş değerdii. Beyaz; Duryodhana'ya uğramayı bırakmış olan genç, orta yaşlı ve ihtiyar almışın üzerinde iyi oynayan adam sayabilirdi. Ama pek umurunda değildi. Yeni suratlar ve kişilikler görmek buranın monotonluğundan onu uzaklaştırıyordu.

Yeşil masalarla dolu, sit alanını andıran kumarhaneye göz gezdirdi. Her şey yerli yerinde görünüyordu. Bardakları, içkileri ve en nihayetinde saatini kontrol etti. 05:59'du. Saniyeler sonra *eldivenli*, smokinli, nazik fakat ifadesiz görünen Duryodhana çalışanları kumarhanenin kapısını aralayacaklardı.

Beyaz, omuzlarına inen siyah saçlarını son bir kez düzeltti. Suratına samimi gibi duran suni ifadesini takındı. Artık Duryodhana'nın kapıları açılabilirdi.

Ve işte! Kapılar açıldı. İçeriye bin bir türlü adam doluştu. Kimisi kendinden emin, kimisi korkak, kimisi de bilinç yoksunu gibi hareket ediyordu. Zaman biraz daha ilerledikçe sinkaflı küfürler ve talihsizlik mavraları havada uçuşacak, bazıları on dakika sonra homurdanarak Duryodhana'yı terk etmeye başlayacaktı bile.

Zaman akmayı sürdürdü. Zaman bunu sakince ama gizli bir hızla yapmayı hep çok severdi zaten. Cepler doldu, cepler boşaldı. Beyaz, ağzı kurumaya başlayanlara içeceklerini servis etmekteydi. Masalar arasında zikzaklar çizerek, koruduğu suni güler

yüzyüyle dolaşmaya başladı. Uzunca bir dağıtımın ardından saatini kontrol etti. Kumarhanenin kapanmasına on beş dakikadan az bir zaman kalmıştı. Artık çok hevesli oyuncular bile oyunlarının sonlarına yaklaşmakta, zarların ses telleri olan şıkırtılar azalmaktaydı.

Onlarca zar şıkırtısı arasında, bir masanın etrafında oluşan kalabalık Beyaz'ın da dikkatini çekti. Başta ne olup bittiğini kafasını uzatarak anlayamamıştı. Bahane yaratmak adına, aceleci bir tavırla bardaklara içki doldurdu. Duryodhana, kalabalık masalardan çok, başarılı düelloların ardından düğüm gibi çözülüp dağılan masalara alıştı. En zevkli oyunlarda bile, kumarhane sakinlerinin masanın etrafında toplanmaya cüret etmesi görülmemiş bir şeydi. Normalde kendilerine zarar gelmesinden korktukları için yarım saat kala dağılan bu kalabalık, Duryodhana'nın kapanmasına sadece on dakika kalmışken bile hâlâ dağılmamakta neden bu kadar ısrarcıydı? Beyaz, sihirli cümlesiyle kalabalığın kilidini açacağına benziyordu.

“Değerli misafirlerimiz. Son dakikasına kadar Duryodhana'nın kapısından ayrılmayan sadık müşterilerimize, bu kıymetli tavırlarından dolayı tepside gördüğünüz içkilerimiz bedava olarak servis edilmektedir.” Kalabalığın içindeki bedavacıların dağılmasıyla, masada ne olup bittiği biraz daha görünür olmuştu.

Masanın bir ucunda baştan aşağı siyah kıyafetlere bürünmüş genç bir adam duruyordu. Yüzüne kendinden emin bir tavır hâkimdi. Karşındaysa, Duryodhana'nın kademlilerinden yaşlı bir adam oturuyordu. İhtiyar huysuzlanmış, tecrübesinin böylesine genç bir soytarıya nasıl yenildiğini bir türlü idrak edememişti.

“Bir insanın zarda üst üste beş defa altıyı atması mümkün değil!”

Genç adam kısa cevaplarla savunma sistemini çalıştırmayı tercih ediyordu. “Bu sadece şanstır efendim. Hatta şanslı bir tesadüf.”

İhtiyar terleyen alnını sildi. Bugünkü inadı ona yüklü bir

miktar kaybettirecek gibiydi. “Seninle son bir kez oynayacağım.” Yaşlı adam cebinde ne var ne yoksa masaya koydu. “Senin de bugün kazandığın her şeyi masaya koyman şartıyla.”

Beyaz saatine baktı. Saat 06:55’i göstermekteydi. Siyah giyimli, orta boylu, sakallı ve korkutucu bir ifadesizliği olan genç adamın ağır tavırları Beyaz’ın da sınırlarını yıpratıyor gibiydi. Sadece beş dakika kalmıştı ve Duryodhana’nın kapısının kapatılmasıyla içeride kalan oyuncuların başına ne geldiğini Beyaz çok iyi biliyordu. Genç adam kazandığı her şeyi tereddüt etmeden masaya koydu. Beyaz bu tavrın, Duryodhana çalışanı olan *Eldivenlilerce* hileye teşebbüs olarak algılanacağından çekiniyordu. Hile, kumarhanenin yegâne tabusuydu.

İhtiyar zarı avucunda okşadı. Sınırları boşalmış gibi hareket ediyordu. Genç adam da zarı hazırladı. Zarların atılmasından başka bir şey kalmamıştı geriye. İkilinin zarları yeşil çuhalı masanın üzerine yerçekiminin etkisiyle hızla düşse de, Beyaz için ağır çekimde hareket eden bir görüntü gibiydi bu. Zarlar yuvarlandı, yuvarlandı...

Genç adam altıncı defa altı atmıştı. Karşısındaki kıdemli ihtiyar da onunla birlikte altı atmıştı. Eşitlik durumunda masaya konulanlar, sahiplerine geri dönerdi. Kumarhanenin kapanmasına birkaç dakika kalmıştı. Berabere biten müsabaka ihtiyarın sınırlarını kaybetmekten daha çok bozmuştu. İhtiyar, zaman aşımından korktuğu için apar topar masaya yatırdığı miktarı çabucak toplamıştı. Ama yine de ruhundan kin ve irin akıtmak istiyordu. Kumarhanede sadece Beyaz, genç adam, ihtiyar ve Eldivenliler vardı. Süre bitiminden çekinen herkes toz olmuştu. Kapıların kapanmasına otuz saniye kala ihtiyar kapının ağzında, söylememesi gereken o kelimeleri hiddetli bir yılan edasıyla tısladı. “Bunun adı hiledir!”

Etrafta ses duvarı olgusunu paramparça edecek, hatta yok saydıracak dev bir sessizlik oluştu. Eldivenlilerden birisi silahını hızla çekti. İhtiyarın kafasına tereddüt etmeden nişan aldı. Ve...